

Анна Тладка

(9 р., Нововасилівська ЗОШ І-ІІІ ст., с. Нововасилівка, Снігурівський р-н, Миколаївська обл.)

Життя – тобі, мій Захиснику!

(Психологічне есе)

Тата в мене немає. Але я часто про нього думаю. Він приходить до мене у снах. Лише одного разу, коли забрав маму з пологового будинку, він тримав мене на руках. Важка хвороба забрала в мене батька. А життя триває...

І ось я вже школярка. Навчаюсь у третьому класі. Люблю читати, розгадувати кросворди, складати вірші, слухати бабусині розповіді, часто переглядаю фотографії учнів, яких вона вчила. А життя триває...

Очі... Вони можуть бути різні. Зелені, чорні, сині, карі, добрі, злі, усміхнені. Не пам'ятаю, які очі були в тата. Очі розкажуть все про людину. І ці голубі ясні очі так привітно дивляться зі світлини на мене.

– Бабусю, хто це? – питаю.

– Я завжди називала його ласкаво – Деня, бо був маленьким, сором'язливим, як оце ти, внучко, зараз. Сидів за другою партою у першому ряду біля вікна.

А життя триває...

Найбільше я не люблю, коли плаче бабуся. Але останнім часом вона плаче все частіше. Я витираю їй сльози і розумію – це війна, яка йде в моїй країні, ранило її серце. А ще очі, – зелені, чорні, сині, карі, – очі тих юнаків, воїнів АТО, які дивляться на нас з портретів, що бережливо несуть їхні побратими попереду похоронної процесії, так ранило її і мою душу. А життя триває...

Радісна і збуджена біжу зі школи додому.

– Бабусю, в школі зустріч! А знаєш, із ким?

– Деня..? – спитала. І покотилась сльоза по зморщеній щоці старої вчительки.

Разом на згадку зробили для нього оберіг-ладанку з цілющих трав рідної землі. Дивлюсь йому в очі кольору мирного неба і тихо шепочу :

– Дякую!

– За що? – сміється.

– За те, що живу! За те, що рипнули двері, і ти постав перед матусею живим.

І стукіт мого серця туманом розчинився в його «камуфляжці». А життя триває...

Немає в мене тата. Але завжди є такі, як Деня. І я впевнена, вони будуть захищати мене. А я буду чекати, що одного ранку Він зійде на наш поріг, лагідно торкнеться пошерхлого бабусиноного обличчя, зітре сльозу:

– Ви ж так мене вчили жити! Бо життя триває...